

Στέφανος Ντούσκος: «Εβρισκα παντού κλειστές πόρτες, αλλά το χρυσό αλλάζει το παιχνίδι»

Ο Στέφανος Ντούσκος μιλά για το πως το χρυσό μετάλλιο ανοίγει διάπλατα τις πόρτες στην καριέρα ενός αθλητή και για τις σωστές επιλογές που έκανε, οι οποίες τον οδήγησαν στο ψηλότερο σκαλί του βάρου στο Τόκιο.

Για πολλούς το χρυσό μετάλλιο του Στέφανου Ντούσκου στο Τόκιο ήταν μια ανέλπιστα, αλλά ευχάριστη έκπληξη.

Η αλήθεια είναι πως ήταν έκπληξη και για τον ίδιο. Μετά τον ημιτελικό στο απλό σκιφ της κωπηλασίας άρχισε να πιστεύει ότι έχει πιθανότητες να ανέβει στο βήμα, αλλά και πάλι πίστευε ότι το χρυσό είναι λιγάκι μακρινό...

Ευτυχώς για τον ίδιο... διαψεύστηκε. Ο Γιαννιώτης πρωταθλητής έγραψε την δική του ιστορία και πλέον αλλάζει και η αθλητική του σταδιοδρομία με αυτό το μετάλλιο. Πριν έρθει αυτή η διάκριση, όλες οι πόρτες ήταν κλειστές. Καμία βοήθεια, κανένας χορηγός (πλην ενός μέσω φίλου του λίγο πριν το Τόκιο) για έναν αθλητή ενός σπορ που στην Ελλάδα τυγχάνει ελάχιστης προβολής και αυτή συνήθως έρχεται στις μεγάλες διοργανώσεις.

Το παιχνίδι όμως... άλλαξε όπως λέει και ο ίδιος στην συνέντευξη που παραχώρησε στο Gazzetta. Αλλάξε και από τον ίδιο εξαρτάται να παραμείνει στα δικά του χέρια. Αρχής γενομένης του χρόνου από το Ευρωπαϊκό πρωτάθλημα και φυσικά σε 3 χρόνια στο Παρίσι και τους επόμενους Ολυμπιακούς Αγώνες όπου ηλικιακά θα αρχίσει να φτάνει στο πικ της καριέρας του...

- Πώς ξεκίνησες να κάνεις κωπηλασία και γιατί «κόλλησες» με αυτό το άθλημα;

Βασικά είχα ξεκινήσει με στίβο (σ.σ. έκανε μήκος) και το 2012 σε ηλικία 15 ετών πήγαν να δοκιμάσω. Και αφοσιώθηκα σε αυτό γιατί μου άρεσε ο συνδυασμός τρεξίματος, νερού με βάρκα... Είχε σκληρή προπόνηση που μου άρεσε και είναι ένα άθλημα με πειθαρχία. Είναι σαν να κάνεις στρατό βασικά. Έχει κάμψεις, βάρη, κυκλικές... Τα πάντα!

- Ξεκίνησες προφανώς γιατί σου άρεσε. Πότε συνειδητοποιήσες ότι είσαι και καλός αθλητής;

Νωρίς. Ήμουν γενικά καλός και προσπαθούσα έντονα να μπω στην εθνική για να έχω μία διάκριση. Από την στιγμή που αποφάσισα να ασχοληθώ με αυτό το άθλημα, άλλαξε και η νοοτροπία μου. Και σε αυτό βοηθούν και τα κοινόβια που κάναμε σχεδόν όλο τον χρόνο.

- Είχες κάποιον αθλητή που ήταν το κίνητρό σου για να κυνηγήσεις διακρίσεις στο άθλημα;

Το 2012 στο Λονδίνο είχα δει τον Τσίλη με τον Τζιάλλα που κατέκτησαν την 4η θέση στην τετράκωπο και είπα τότε πως ήθελα να τους φτάσω. Και κάπως έτσι ήρθαν οι διεθνείς διοργανώσεις, ήρθε και το Ρίο και η έκπη θέση το 2016...

- Μιας και ο λόγος για τετράκωπο; Πως

Γιάννενα...

Σημαίνει πάρα πολλά αυτή η πόλη για μένα. Είναι η πόλη μου. Εδώ μεγάλωσα, εδώ ζει η οικογένειά μου, εδώ ξεκίνησα κωπηλασία. Είναι η ζωή μου αυτή η πόλη και δεν ξέρω αν θα την αλλάζα. Ποτέ βέβαια δεν ξέρεις πως θα σου τα φέρει η ζωή.

προέκυψε η απόφαση να αφήσεις την κατηγορία και να πας στο μονό σκιφ; Τα παιδιά στην τετράκωπο σταμάτησαν και έμεινα μόνος μου. Δεν έβρισκα μόνιμο παρτενέρ ούτε στην δίκωπο και έτσι αποφάσισα να προχωρήσω μόνος μου. Ήξερα ότι είναι δύσκολο και η αλήθεια είναι ότι φοβόμουν λίγο γιατί ήταν μια κατηγορία που δεν την είχα προσπαθήσει και πολύ. Δεν μπορούσα να το βρω και ήταν πολύ πιο κουραστικό για μένα. Όμως δεν το μετάνιωσα τελικά...

- Πριν το Τόκιο είχες μια 4η θέση στο Ευρωπαϊκό πρωτάθλημα, το οποίο είναι σαν... Παγκόσμιο. Με ποιο σκεπτικό πήγες στο Τόκιο; Με ένα μετάλλιο ή απλά τον τελικό;

Σκεφτόμουν να μπω τελικό γιατί ήξερα πως κι αυτό ήταν εξαιρετικά δύσκολο. Εκεί σκεφτόμουν απλά να μπω και να κάνω ότι καλύτερο μπορώ. Να γράψω την δική μου ιστορία. Μετά την κούρσα μου στα ημιτελικά συνειδητοποίησα ότι μπορώ να διεκδικήσω ένα μετάλλιο. Δεν περίμενα με τίποτα το χρυσό.

- Δεν το περίμενες; Το ότι ο Σπύρος Καπράλος είχε επιλέξει από νωρίς να κάνει την απονομή στην κατηγορία σου δεν ήταν τυχαίο...

«Ήξερα ότι ήμουν σε καλή κατάσταση. Στο άθλημά μας όμως όλα κρίνονται στο δευτερόλεπτο και δεν μπορείς να προβλέψεις. Μπαίνοντας στον τελικό γνώριζα ότι είμαι το αυτουσίαντερ.

- Βλέποντας τις δηλώσεις του Ιακωβίδη, ένοιωσες κι εσύ πως κάποια στιγ-

μή πρέπει να μιλήσουν ανοικτά όλοι οι αθλητές γι' αυτό το ζήτημα; Τι πρέπει να αλλάξει ώστε να δούμε ριζικές αλλαγές ως προς την διασφάλιση τουλάχιστον των αναγκών;

Ακουσα τα όσα είπε. Ισχύει για πολλούς. Πρέπει κατ' αρχάς να δοθεί επιπλέον βοήθεια στους αθλητές τουλάχιστον της ολυμπιακής ομάδας. Ή έστω στις ομοσπονδίες, διασφαλίζοντας ότι τα επιπλέον χρήματα θα πάνε στους αθλητές. Να βοηθήσουν όπως έκαναν τα παλιά χρόνια. Στην κωπηλασία ειδικά το άθλημα είναι ακριβό. Χρειάζεται κοντά στα 800.000 για μια προετοιμασία ολυμπιακής ομάδας για έναν χρόνο. Τα κουπιά μόνο κοστίζουν 1.000 ευρώ το ζευγάρι και η βάρκα στο μονό σκιφ 15.000. Σε μεγαλύτερες βάρκες πάμε πάνω από τα 40.000. Οπότε μιλάμε για ακριβό σπορ. Που θα βρεθούν αυτά τα χρήματα;

- Γνωρίζοντας πως οικονομικά ένα τέτοιο άθλημα δεν μπορεί να σε διασφαλίσει λοιπόν, γιατί το επιλέγεις ως αθλητής;

«Κοίτα, για να το κάνει επαγγελματικά κάποιος πρέπει να αφοσιωθεί σε αυτό. Εμείς κάνουμε 300 μέρες τον χρόνο κοινόβιο. Δεν υπάρχει καμία αποκατάσταση πλέον. Επαγγελματική εννοώ. Αν υπήρχε αυτό, τα πράγματα θα ήταν καλύτερα. Ότι βγάλουμε είναι από χορηγούς που... δεν υπάρχουν.

- Χορηγοί συνήθως σε αθλητές σε σπορ όπως η κωπηλασία, χορηγοί είναι οι... γονείς. Εσύ δεν είχες χορηγό πριν τους Ολυμπιακούς Αγώνες και